

DOUĂ PREFIXE „NEPRODUCTIVE” (2)

SERGIU DRINCU

Universitatea „Tibiscus”, Timișoara

Cuvinte-cheie: *limba română, formarea cuvintelor, prefixarea*

Prefixul v. sl. **o-** avea, după cum am arătat în studiul anterior*, și varianta **ob-**. Prefixul avea sensul „în jurul, împrejurul” sau „deasupra” și se atașa la adjective și adverbe, dar și la verbe, dobândind, în tot mai multe cazuri, valoare aspectuală, ceea ce a dus la o estompare a sensului său lexical. Această estompare este și mai accentuată la substantivele deverbale, mergând până la interpretarea derivatului ca o singură unitate lexicală.

O parte din derivatele cu această variantă au fost analizate în studiul amintit. În continuare ne vom referi la alte formații cu **ob-** indicând, după MDA, și prima atestare.

obadă s. f. (1) (cca 1620) IORGA, D. B. I, 37: „Instrument de imobilizat picioarele deținuților”: *Face Vodă obedze fără samă multe*. DOSOFTEI, PS, 269/5: *Suspinele celor din obeade*. (2) „Bucățile din lemn din care se compune cercul roatei”: *Strâmbă-Lemne loa stejarul cât de gros, îl îndoia cu mâinile și-l făcea obadă de roată* NEGRUZZI, S. I, 245. Din slavon. оБѣдѣ (DA, MDA). Scriban trimite la etimonul primar: vsl. *obvodŭ*, din *ob-voditi*, baza de derivare apărând și la *iz-vodesc*, *do-* și *ne-vedesc*, dar mai ales la *pod-voadă*.

obârși vb. IV. PALIA (1581), ap. DHLR, II, 517 (DA): (1) „A (se) termina, a (se) sfârși”: *În șase dzile lucrează și tot lucrul obârșaste*. (2) „A urma, a îndeplini”: *Învățăturile lu(i)... cu drag să le obârșim*. CORESI, EV. 101. (3) „a trăi”: *45 de ani au obârșit așea, nice cășcioară, nice colibă trebuindu-ș*. DOSOFTEI, V. S.

ianuarie 23^v/20. În ce privește vechimea, în TDRG² (2000) se trimite la *Evangheliarul slavo-român de la Sibiu 1551-1553*, ediția Emil Petrovici, L. Demeny, București, 1971 (1551/3 ES 176; Mt 8, 1). După Scriban, este vorba de vsl *obrūšati* „sfârșesc, termin”, provenit din **ob-vrūšati*. La fel TDRG² (2000) și Ciorănescu (2001), acesta cu comentariul: „Semantismul derivatului este ciudat, dar depinde de sl., unde *obrusi* „parte superioară” se percepe ca „parte finală”, de unde *obrušati* „a termina, a isprăvi” (5765)”. DA, MDA, din *obârșie* < v. sl. *обръшь*, dar și cu trimitere la v. sl. *обръшату* (DA). La rigoare, prefixul în cauză poate fi identificat și în *obârșie* „sfârșit, capăt; început, origine; scop”, al cărui etimon, *obrūši*, *обръшь*, pare a fi un postverbal de la **ob-vrūšati*, însemnând „partea de sus, înălțime”, la baza ambelor formații stând subst. *vrūhū* „vârf” (Scriban).

obială „Bucată de pânză sau de postav care se punea în cizme ori în opinci în loc de ciorap sau peste ciorap”. M. COSTIN, LET. I, 28/7: *În obiele de lână*. (Sau: *Obiiale vechi și funii vechi*. BIBLIA (1688), 518²/57). Și aici etimologia primară pune în evidență prefixul: vsl. **obiĕlo*, din *obiti* – *obiĕon*, *ob-viti*, a învăli, a învălătuți, a lega, din *viti* – *viĕon* (Scriban). Din bg. *обияло* (DA, MDA).

obicei „Deprindere, rânduială”. CORESI, EV. 498: *Și obiceiai încă era, întru aceaia featele să nu lăcuiască*¹. Cf. și PALIA (1581), 116/10. Sau: *Să mai împlânziră arapii aceia, învățind obiceiile eghiptenilor*. HERODOT (1645), 102, cf. 363, 399. *Se cade a se purtare craii, împărații și domnii în podoabe și în obiceiaie de cinste*. URECHE, LET. I, 103/20. *Multe obiceiaieri de a râmlenilor sînt actiu la turci*. N. COSTIN, L., 126, cf. 111. Provine din bg. *обичай* (DA, MDA). După Scriban, este vorba de vsl. *obyčai*, avându-l la bază pe *uciti* – *učon*, îl învăț pe altul².

obicni vb. IV. PSALT. 226, cf. CORESI, PS. 299/2 „A deprinde, a învăța; a obișnui ceva”: *Mestecară-se întru limbi și obicniră* (d e p r i n s e r ă C², D) *lucrurile lor*. Din slavonul *обыкнѣти*. Cuvântul românesc este analizabil prin *otichni* (din vsl. **otiknonti*, Scriban) și chiar prin *icni* (din bg. *ікнаѣ*, aoristul lui *ікатъ* „sughiț” DA, MDA).

oblădui vb. IV PSALT. 141 „A domni”: *Oblădui-va [...] de la mare până la mare*. Are la bază v.sl. *obladovati*, *обладовати* (MDA; Scriban indică și proveniența acestuia din **ob-vlasti*, cu trimitere și la *vlăduiesc*).

oblânc „Parte de dinainte a șeii, mai ridicată și încovoiată”. NECULCE, L. 13: *Au tras Petru Vodă înapoi în popă cu arcul și l-au lovit cu săgeata în oblâncul șelii*. Etimonul este vsl. *облѣкъ* (DA, MDA). Ca de obicei, Scriban urmărește structura cuvântului în slavă, unde baza de derivare este *lonkŭ*, „arc”³.

obleăgă s. f. (reg. **obleăg**) GOLESCU, C.; ALR I 915/840: (1) (Ban., Olt.) „Pământ lăsat necultivat pentru pășune”. (2) „Fânul cosit de pe acest pământ”. Proveniența, general acceptată, este v. sl. *oblęgati*, *облѣгати* din v. sl. *ob-lęgati*; *ob-lești*, *lești*, *-lengon* „a se culca, a se lăsa” (Scriban, care trimite și la *oblojesc*).

obnovlenie s. f. PSALT. 49: (1) „Sfințire, târnosire (a unei biserici), hram”: *Cântecul cântecelor noitului (de obnoveniia a d e c ă d e r o d i n e D) casei lui David*. (2) „Sărbătorire, pomenire”: *Într-aceastaș dzî s-au tâlnit și obnoveniile pr[eas]v[i]nței dumnădzău născătoarei*. DOSOFTEI V. S. septembrie 9^v/23. Din v. sl. *обновлѣнiе* (DA, MDA). Scriban pune în evidență și prefixul: vsl. *obŭ-novlĕniĕ* „restabilire, refacere”.

Un alt caz aparte este cel al lui **obișnui** pentru care MDA identifică prima atestare la CANTEMIR, HR. 367. Numai că acolo apare forma **obicuii**: *Pecinighii pre pustii câmpii... și cu dânsele [cu fiarele] viața a-și purta să obicuiisă*. Regăsim forma și la pag. 105: *Ca puiul șarpelui, capul rădicând, obicuiitele lor și veninoase mușcături în trupul împărășii romanilor să înfișă*. La fel în BIBLIA (1688), 356^{1/2}: *Iară băutura aceasta nu după legea cea obicuiită să făcea, ce așa au vrut împăratul*. Dacă, sub raport etimologic, pentru **obișnui** dicționarele trimit la **obicină** „Obicei” (< bg. *обично* „Obicei, lege” etc., cf. DA, MDA), pentru **obicuii** etimonul indicat este **obicii** (ALR I 1310/387, pl. **obiciiuri** ib. ALR II, 3229/762 și **obicie**), variantă a lui **obicei**, din bg. *обичай* (DA, MDA). De altfel, la Scriban cuvântul-titlu este **obicuiit, -ă** „Obișnuit, deprins”, formă

atestată la N. COST. 2, 34, însă cu trimitere la **obicină** (< vsl **obyčĭnŭ**). Din punctul nostru de vedere, indicarea ca etimon a lui **obicii** este mai aproape de realitate, ea explicând, fără dificultăți, forma, dar și semantica lui **obicĭui**. Suntem, ca atare, în fața a două cuvinte: **obișnui** și **obicĭui**, iar nu o variantă a ultimului față de primul.

O anumită complicație prezintă și **obârcui** vb. IV, cu o singură atestare în ARHIVA XXVIII, 239, fără citat explicativ, s. v. **orbecăi**, cu trimitere la **bârcăi**, iar de aici la **zbârcăi** vb. IV, cu indicația semantică: (Prin nord-estul Munteniei și prin sudul Transilvaniei) „A mulge sau a suge” (ALR SN h 301/537, cf. și Scriban D). Etimologia este prefixul **z-** + **bârcăi**, fără ca acestuia din urmă să i se consacre un articol lexicografic aparte (DA, MDA). Îl întâlnim însă la Scriban, **bârcăi**, **-îesc**, pus în legătură cu vsl ***brŭkati** „amestec”, „deranjez”, cf. și srb. *brkati*, bg. *bŭrkam*, întâlnit în Sud, cu sensul „murdăresc, mângălesc cu creionu ori cu condeiu, vorbind de cărți și de caiete”. Scriban îl înregistrează și pe **zbârcăi** cu sensurile „mângălesc”, „mozelesc țâța ca să se scurgă tot laptele, vorbind de viței după ce s-a muls vaca”, pe care îl pune în legătură cu srb. *zbrka* „amestecătură”, „dezordine”. În ce-l privește pe **obârcui**, el apare prin Oltenia, cu sensul „orbăcăi, rățăcesc mult până nemeresc”, derivat de Scriban din vsl. ***o-brŭkati** (v. supra, *brŭkati*).

Un alt prefix discutat în studiul amintit (v. *Nota*), a fost **o₂-**, provenit din v. sl. **oy-**. La exemplele analizate acolo, îl adăugăm pe **ovârși** vb. IV. Tranz. N. COSTIN, LET² I A, 481 (cf. BL VI, 147, SCRIBAN, D.). „A completa, a întregi, a împlini”: *Spre o ovârșire aceste ponturi și așezământuri, cu iscălitura de mânele noastre... le vom întări*. Din slavonul оувръшити „a săvârși, a împlini”. Analizabil prin *covârși*, *obârși*, *săvârși*, dar și prin *vârș* (DA, MDA).

Concluziile din prima parte a studiului (vezi *Nota*) rămân valabile și pentru datele din acest „apendix”, cu precizarea că cercetările de acest tip se plasează între lexicologie și formarea cuvintelor, urmărind, de fapt, comportamentul unor entități lexicale în interiorul limbii române literare vechi.

Note:

- *Prima parte a acestui studiu a apărut în vol. *In honorem magistri Crișu Dascălu 75*, Editura David Press Print, Timișoara, 2016, p. 131-146.
1. În MDA prima atestare este TETRAEV. (1574) = *La versione rumena del Vangelo di Matteo, tratta del Tetrevangelion del 1574* (ms. del Museo Britanico: Horbey 6311b) e publicata per la prima volta da M. Gaster in „Archivio glottologico italiano”, vol. XII, p. 197-253; *Tetraevanghelul diaconului Coresi din 1561*, preluat de M. Gaster, București, Imprimeriile statului, 1929. Din punctul nostru de vedere, ca primă atestare trebuie luată în considerare cea din DA.
 2. Tot cu sensul „obicei” apare și **obicină** la VARLAAM,C. 67, ca primă atestare: *Această obicină știind oamenii din Ierusalim... ieșiră înaintea lui*. Din bg. обично (DA, MDA). Scriban îl plasează tot în vsl.: *obyčíně*, obișnuit.
 3. Diferitele variante ale cuvântului sunt analizate de Al. Graur, *Etimologii românești*, Editura Academiei R. P. R., București, 1963, p. 104.

Bibliografie:

- Max Auerbach, *Die Verbalpräfixe im Dakorumänischen*, în „Jahresbericht des Instituts für rumänische Sprache (Rumänisches Seminar)” zu Leipzig, XIX-XX (1913), p. 209-264 (Auerbach 1913).
- Dorin Gămulescu, *Elementele de origine sârbocroată ale vocabularului dacoromân. Elementi srpskohrvatskog porekla u dakorumunskom rečniku*. Editura Academiei Republicii Socialiste România. Novinsko Preduzeće „Libertatea”, Pančevo, 1974 (Gămulescu 1974).
- André Meillet, *Le slave commun*. Second édition revue et augmentée. Avec le concours de A. Vaillant, Librairie Honoré Champion, Éditeur, Paris, 1965. G. Mihăilă, *Împrumuturi vechi sud-slave în limba română. Studiu lexicosemantice*, Editura Academiei Republicii Populare Române, București, 1960 (Mihăilă 1960).
- Pandele Olteanu (coord.), *Slava veche și slavona românească*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1975.
- Petar Skok, *Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika*. Uredili akademici Mirko Deanović i Ljudevit Jonke. Jugoslovenska Akademija Znanosti i Umjetnosti, Zagreb, 1973 (2 vol.).
- Th. Trăpcea, *Cuvintele de origine sârbească din dialectal bănățean (glosar)*, „Analele Universității din Timișoara”, II, 1964, p. 266-273 (Trăpcea I).
- Th. Trăpcea, *Cuvinte sârbești în subdialectul bănățean și importanța lor*, „Scrisul Bănățean”, XIV, nr. 3 (107), p. 68-77 (Trăpcea II).

André Vaillant, *Manuel du vieux slave*. Tome I: *Grammaire*. Seconde édition revue et augmentée, Institut d'Études Slaves, Paris, 1964.

O. Vințeler, *Cu privire la nuanțele de aspect ale verbelor românești de origine slavă*, „Studii și Cercetări Lingvistice”, 1969, nr. 1, p.81-92 (Vințeler 1969).

TWO “UNPRODUCTIVE” PREFIXES

Abstract

Keywords: *romanian language, word formation, prefixation*

The author analyses two prefixes of ancient Slavic provenance, *o-* and *u-*, following a description of the status of the two prefixes in the old Romanian literary language. He considers that in this type of analysis it is useful and necessary to take into consideration both the prefixes *in se*, even non-productive, and the words derived with them. Thus, research finds its place at the border between lexicology and word formation.